Notes du mont Royal
www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Bibliothèque électronique suisse

Τὰ σωζόμενα

Τῶν παλαιοτάτων Ποιητῶν

ΓΕΩΡΓΙΚΑ, ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ, καὶ ΓΝΩΜΙΚΑ.

Vetustissimum Authorum Georgica, Bucolica, & Gnomica poemata quæ supersunt.

Accessit huic editioni

Is. Hortiboni Theocriticarum Lectionum libellus.
Cætera sequentes paginæ indicant.

Apud. hær. E. Vignon.
M. DC.

TYPOGRAPHUS LECTORI benevolo S.

Ne sis nescius, lector, quid in hac nostra editione, praeter ea quae in priore habuisti, sit praestitum, paucis rem habe:

Primùm Graeca ut quàm emendatissimè ederentur operam studiosè dedimus:

Deinde in Latina interpretatione multa fecimus meliora.

Tertiò, quaedam adiunximus carmina partim Theocriti, partim aliorum poetarum, quae in priori deerant: quaedam etiam quae in nullis reperias.

Musaei quoque poëma & propter elegantiam, & quia non videbatur argumentum alienum, edere visum est.

Postremò, Isaaci Hortiboni Lectionum Theocriticarum libellum addidimus, in quo tum Theocriti tum aliorum poetarum loci non pauci quà emẽdatur, quà explicantur.

I. CRISPINI de sua editione δίστιχον.

Si decus est paucis quàm plurima dicere, & aptè:
Quidni etiam exiguo claudere multa libro?

BIBLIOTHEQUE PUBLIQUE DE GENEVE

ŒCONOMICA TOTIVS OPERIS PRÆFATIO,

IOANNIS CRISPINI.

GRAVIORIBVS defessum laboribus quid vetat in amœnos nonnunquã Poëtarum hortos requiescendi gratia excurrere? Sanè fuit ea mihi iam dudũ in promouendis (quoad potui) literarum studiis voluntas, vt quũ à grauioribus illis, imò primariis Autoribus edendis otij quid superesset, secundariis qui ad humanitatem pertinent, impenderem. Maximè verò iis qui viciniores origini, vt Plato monet in Philebo, minus attractarum sordium habent: qui verbis lectis, aptis & illustribus idem efficiunt, quod pictores præstant suis pigmentis candoris ac ruboris, & aliis cuiusque generis coloribus scitè omnino adhibitis & eleganter. Ac quum superioribus annis ab Homero Poëtarum principe cœptum esset, nunc alterum ab illo, Hesiodum Ascræum illi ὁμόχρονον, Theognidem quoque & Phocylidem: Theocritum aliósque primarios Poetas, qui ob excellentis & exquisitæ scriptionis dotes vetustatem ferre potuerunt, prosequi non iniucundum duximus ea forma quæ & domi & foris oblectet, nec impediat circumgestantem. Distinximus quidem eos veluti in tres

classes quarum primam Hesiodi operibus τοῖς σωζομένοις: secundam Theocrito, ac reliquis Εἰδυλλιογράφοις: tertiam ipsi Theognidi cæterísque Γνωμολόγοις hac exiguitate dedimus, vt in vnum volumen coire omnes possint, quorum seriem subiecta huic Epistolæ tabula demonstrabit.

Quid porrò præstitum sit hac editione non est pluribus recensendum: ipsa re cognoscent candidi Lectores: ne aut prolixiori præfatione periucundam horum Poëtarum lectionem remorer, aut verecundiæ terminos nimia commendatione transiliam. Spero equidem susceptum hunc laborem ínque eo doctorum virorum præstitam operã atque industriam studiosis nec inutilem nec ingratam futuram, cùm & Latina versio, quæ de Græcis fideliter expressa est, omnibus è regione coniuncta detur: tum etiam breuibus ea annotationibus indicata sint quæ necessaria erant, huiúsque enchiridioli modulo potissimùm conueniebant.

Atque vt ingenuè semper agnouimus à quibus profecimus, præter eos quorum elucubrata studia in hos Poëtas citata extant, pleraq; nobis benignè communicauit D. Portus Cretensis, vir Græcè atque Latinè doctissimus: multa etiã apud B. Marcuardũ contulit C. Auberius Triumcurianus, præsertim in iis quæ Simmiæ Rhodio attribuuntur: quæ præterquam quòd sunt αἰνίγματα arbitratu veteris Autoris efficta, corruptissima erant. Ioannes Pediasimus Theocriti Σύριγγα declaraturus, quantis difficultatibus afficeretur, antè testificatus est his verbis: τὸ δὲ τοῦ Θεοκρίτου σύριγγος αἰνίγματι μὲν ὅμοιον, διά τε τὴν τῶν μεταλήψεων πύκνωσιν, καὶ διὰ τὸ ἀκροθιγῶς τῶν μνημονευθεισῶν ἱστοριῶν ἔχεσθαι, καὶ τὸ ἐλλειπὲς τῆς συντάξεως· καὶ ταῦτα μὴ κατὰ τὴν ἀττικὴν συνήθειαν, ἀλλά τινα ἔκφυλον, πολλὴν ἐμποιοῦσαν ἀσάφειαν. Quæ sanè præfatio æquius de Ouo, Alis, ac Securi, ænigmaticis

gmatiis Simmiæ commentis prædici vsurparique meritò possent. Hæc verò breuibus idcirco non abs re præfamur, vt intelligant studiosi adolescentes, perexiguos quidem dari hos libellos, sed refertos tanta Poëtarum veterum gaza, tam multiplici rerum sententiarúmque grauitate ac varietate plenos, vt maiora volumina non solùm operarũ & operis difficultate superent, verùm etiam vtilitatem grato compendio (his præsertim temporibus alioqui perturbatissimis) coniunctam habeant.

POETARVM QVI TRIBUS DISTINCTIS LIBRIS, VNO TAMEN ἐν σχεδίῳ COMPREHENDUNTUR, CATALOGUS.

I.

GEORGICA.

HESIODI ASCRÆI, OPERA & DIES.

Apud veteres ediscebant pueri Hesiodum, cuius autoritas tanta erat vt ipsius carmina tanquam oracula & ἀξιώματα quædam communi sermone vsurparentur.

SCVTVM HERCVLIS.

Dionysius Longinus Rhetor, in libro περὶ ὕψους, quem hoc ipso anno edidimus, videtur ambigere an Aspis sit Hesiodi genuinum opus.

Annotationes in Ἔργα καὶ Ἡμέρας, Philippo Mel: potissimùm, Frisio & Garbitio debentur.

THEOGONIA eiusdem Poet. Cui addita genealogiarum compendiaria descriptio, nobis à D. Porto Cretensi communicata, plurimum lucis adfert.

II.

BUCOLICA.

THEOCRITI SYRACUSII Eidyllia, apta ad Poetices principia excolenda, quæ à primis pastorum quietis meditationibus profecta dicuntur. Virgilius à *Pastoribus* exorsus ad *Aratores* se transtulit: & ab Aratoribus ad *Heroas*: qui etiam Pastorum requiem in ipso Eclogæ 1. principio ob oculos posuit,

Tityre tu patulæ recubans sub tegmine fagi, &c.

V. Vvinsemius aliique hæc Eidyllia exposuerunt.

SIMMIÆ RHODII,
OVUM. ALAS. SECURIM

Restituit suis metris, enodatéque exposuit Auberius.

MOSCHI Syracusij,
BIONIS Smyrnæi Eidyllia, ex A. Mekerchi, tum ex Ful. Vrsini scriptis aucta.

AUSONII elegans Eidyllium, Græcis versibus à Fed. Iamotio redditum.

III.

GNOMICA.

THEOGNIDIS Megarensis vetustissimi Poetæ sententiæ elegiacæ annotationibus selectis E. Vineti, I. Hertelij, I. Schegkij, aliorúmque lucubrationibus expolitæ.

PHOCYLIDIS poëma admonitorium.
PYTHAGORÆ carmina aurea scholiis V. Amerpachij aliorũq; obseruationibus illustrata.
SOLONIS sententiæ quæ supersunt,
TYRTÆI varia,
SIMONIDIS pleraque,
RHIANI,
NAVMACHII,
PANTASIDIS,
ORPHEI,
MIMNERMI,
LINI,
CALLIMACHI,
EVENI PARII,
ERATOSTHENIS,
MENECRATIS,
POSIDIPPI,
METHODORI,
TIMOCLIS. Quorum sententias plerasque multi magni scriptores veluti axiomata & oracula non sine honoris præfatione citarunt, Plato (inquam) Aristoteles, Xenophon, Plutarchus, Athenæus, Dion, Chrysostomus, Philo Iudæus: ac de Patribus Græcis Clemens Alexandrinus, ac Basilius cognomento Magnus.

*HOS POETAS INSEQVI*tur eadem tertia Enchiridij parte,

SENARIORVM Libellus, continens aliorum quoque Poëtarum sententias: quemadmodum ex Indice ad calcem illius tertiæ partis apposito constabit.

ADDITA sunt eiusdem cum superioribus argumenti nonnulla ex veterum Comicorum fragmentis: quorum nomina idem Index commonstrat.

Fruere his, ô Philomuse, & nostris studiis faue.

Notes du mont Royal
www.notesdumontroyal.com
Une ou plusieurs pages sont omises ici volontairement.

EX SVIDA.

Tyrtæus, Archimbroti filius Lacon aut Milesius, Elegiarum scriptor, & tibicen, qui carminibus suis fertur Lacedæmoniis, cùm aduersus Messenios bellum gererēt, victoriæ author fuisse. Est aūt vetustiss. vtpote qui eodē tempore cum septē (qui vocantur) sapientibus vixerit: aut etiam antiquior. Floruit saltem circa 35. Olymp. Scripsit præcepta vitæ versibus Elegiacis, & carmina de bello libro 5.

EX TYRTÆO,

De virtute.

NON memorandus mihi vir, nec in pretio habendus videtur,
Seu virtutis pedum seu gratia luctæ:
Neque si Cyclopum habeat magnitudinem & robur,
Et currendo vincat Thracium Aquilonem.
Et forma sit vel ipso Tithono præstantior,
Et locupletior quàm aut Midas aut Cinyras reges:
Neque si Tantalidem Pelopem regno vincat,
Linguámque Adrasti suauissimam habeat:
Neque si gloriā omnē præter bellicā fortitudinem habeat.
Non enim vir bonus est in bello,
Si non sustineat cædem videre cruentam,
Et propius hostem stare cupiat.
Hæc virtus est hoc optimum inter homines præmium,
Et maximè decorat virum iuuenem, à quo geritur.
Commune hoc bonum est ciuitati, & uniuerso populo,
Si quis vir progressus inter pugnantes-in-prima-acie
Constāter, turpisq; fugæ prorsus obliuiscatur, (maneat
Vitam & animum patientem obijciens periculo.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

Τυρταῖος Ἀρχεμβρότου, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγειοποιὸς, καὶ αὐλητὴς, ὃν λόγος τοῖς μέλεσι χρησάμενον Λακεδαιμονίους πολεμοῦντας Μεσσηνίοις ἐπικρατεστέρους ποιῆσαι. ἔστι δὲ παλαιότατος, σύγχρονος τοῖς ἑπτὰ κληθεῖσι σοφοῖς. ἢ καὶ παλαίτερος, ἤκμαζε γοῦν κατὰ τὴν λέ Ὀλυμπιάδα. ἔγραψεν ὑποθήκας δι' ἐλεγείας, καὶ μέλη πολεμιστήρια εἰς βιβλία ε'.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΡΤΑΙΟΥ.

Περὶ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς.

ΟΥΤ ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην,
Οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης,
Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
Νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην·
Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη.
Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω πλέον·
Οὐδ' εἰ Ταντιλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι·
Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα,
Καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος.
Ἥδ' ἀρετὴ, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
Νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος.

Animétque ad mortem obeuntem proximum virũ astãs:
Hic vir bonus est in bello.
Statim verò hostium in fugas vertit phalanges
Asperas, suáque industria prælij fluctus regit.
Ipse aũt in prima acie prostratus charam amittit vitam,
Ciuitatem, & populos, & patrem honestans:
Multis per pectus & scutum rotundum vulneribus,
Et per thoracem ab anteriore parte sauciatus.
Hunc verò lugent pariter iuuenes, senésque,
Et graui desiderio tota ciuitas funus ipsius prosequitur.
Huius sepulchrum, & liberi inter homines præclari sunt,
Itémque nepotes, & omne posterorum genus,
Nunquam eius bona gloria interit, neque nomen ipsius,
Sed quamuis sub terra sit, manet immortalis,
Quem se fortiter gerentem manentémque, & pugnãtem,
Pro patria & liberis vehemens Mars peremerit.
Quòd si effugerit sortẽ mortis longũ inducẽtis soporem,
Et victoria potitus splendidã gloriam pugna auferat:
Ipsum ex æquo omnes iuuenésque senésque colunt,
Multísque iucundis affectus ad Orcum abit.
Senescens autem inter ciues præcellit, neque quis illum
Lædere, nec irreuerenter nec iniustè cupit.
Omnésque in sedibus iuuenes simul & æquales
Loco cedunt ei, quique maiores nati sunt.
Huius igitur virtutis ad summum peruenire nunc aliquis
Nitatur animo, non remittens bellum.

EIUSDEM:

aliàs Callini.

Quandiu torpetis? quando strenuam habebitis animam,
O iuuenes? an non veremini vicinos,
Ob tantam ignauiam? In pace autem vobis videmini
Sedere: sed bellum totam regionem infestat.
Hunc versum suppleuit Camerarius.
Quin scutum aliquis arte in prælio hosti obtendat,
Et aliquis moriens ultimò iaculum emittat,

Θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς.
Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
Τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμόν,
Ἄστυ τε καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' εὐκλεΐσας·
Πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
Καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
Τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
Ἀργαλέῳ δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
Καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
Καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
Οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
Ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
Ὅντιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
Γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
Εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλοι,
Πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
Πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς ἀίδην.
Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,
Πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἵ τε κατ' αὐτὸν
Εἴκουσ' ἐκ χώρης, οἵ τε παλαιότεροι.
Ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
Πειράσθω, θυμὸν μὴ μεθιεὶς πολέμου.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ·
ἢ Καλλίνου.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
Ὦ νέοι; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
Ὧδε λίην μεθιέντες; ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
Ἧσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.
* Εὖ νύ τις ἀσπίδα θέσθω ἐναντίβιος πολεμίζων.
Καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ' ἀκοντισάτω.

Honori enim est & ornamento viro pugnare
Pro patria, & liberis, & tenera uxore
Aduersus hostes. Mors autem aderit, quandocunque
Parcæ destinauerint. Sed age quispiā rectà pergat
Extenso in altum gladio, & sub scuto forte pectus
Foueat, cùm primùm incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale est
Virum, neque si à maioribus immortalib. genus ducat.
Sæpe quis elapsus è pugna sonitúque telorum,
Euadit, sed ipsum domi fatalis mors apprehendit.
Atque hic sanè nec amicus est populo, nec gratus:
Illũ verò magnus & paruus deflent siquid passus fuerit.
Vniuersus enim populus virum fortem desiderat
Defunctum, viuentem verò instar semidei colit.
Nam coràm intuentur illum velut turrim:
Quippe solus multorum æquat facinora.

EIVSDEM.

Veruntamen Herculis genus inuictum estis:
Confidite, nondum Iouis facies auersa est à nobis.
Nec hominum turbam formidetis, aut metuatis,
Quin rectà quisque hostibus scutum obuertat
Inuisam amissurus animam, mortísque nigrum,
Sed solis splendori gratum, subiturus fatum.
Nostis enim quàm gratia sint Martis luctuosi opera,
Nostis etiam impetum permolesti belli.
Et quandoque fugistis ipsi, quandoque alios fugastis,
Iuuenes, vtrumque satis experti estis.
Nam ex illis qui audent vnà persistentes
Cominus in hostes aduersos impetum facere,
Perpauci occidunt, retróque seruant populum:
Timidorum autem virorum omnis perit virtus.
Vix autem aliquis verbis explicare possit,
Quanta incurrat mala, vir qui se turpiter dederit.

Τιμῆέν τε γὰρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
  Γῆς πέρι, καὶ παίδων, κουριδίης τ' ἀλόχου,
Δυσμενέσιν. θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
  Μοῖραι ἐπικλώσωσ'· ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω,
Ἔγχος ἀνασχόμενος, καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
  Ἔλσας τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
Οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστὶν
  Ἄνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ᾖ γένος ἀθανάτων.
Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
  Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
Ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δήμῳ φίλος, οὐδὲ ποθεινός·
  Τὸν δ' ὀλίγος στενάχει, καὶ μέγας, ἤν τι πάθῃ.
Λαῷ γὰρ ξύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
  Θνήσκοντος· ζώων δ', ἄξιος ἡμιθέων.
Ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν,
  Ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ.
  Θαρσεῖτ', οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει.
Μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε·
  Ἰθὺς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω,
Ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
  Αὐγαῖσιν κῆρας ἠελίοιο φίλας.
Ἴστε γὰρ ὡς Ἄρεος πολυδακρύτου ἔργ' ἀρίδηλα·
  Εὖ δ' ὀργὴν ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου.
Καὶ μετὰ φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγεύσασθε
  Ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
Οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
  Ἔς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,
Παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσω·
  Τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
Οὐδ' εἷς δ' ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα
  Ὅσσ', ἂν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.

Ignominiosum nanque est tergum sauciare
Viri fugientis in aduerso prælio.
Turpe quoque est cadauer in puluere prostratum,
Atque tergo hastæ cuspide vulneratum.
Sed progressus quispiam maneat firmus vtroque pede
Terra infixo, labia dentibus præmordens:
Femora & tibias infernè, nec non pectus humerósque,
Lati clypei umbone contegens.
Dextra verò manu validam hastam torqueat,
Terribilémque in capite cristam motet.
Fortia aggrediens facta discat bellare,
Nec à telis procul absit clypeum gerens.
Sed congrediens quispiam, cominus longa hasta
Vel gladio percussurus, hostem capiat:
Et pedem pedi iungens, clypeumq; clypeo admouens,
Nec non cristam cristæ, galeámque aptans galeæ,
Pectorique obuerso pectore contra hostem pugnet,
Vel gladij capulo, vel hasta prælonga arrepta.
Vos autem leuis-armatura-milites sub scutis aliunde alij
Trepidantes, grandibus pugnate lapidibus,
Hastásque laues contorquete in hostes,
Vestram prope armaturam permanentes.

EIVSDEM.

Præclarum est, in prima acie si occidat
Vir bonus, pro patria sua pugnans.
At siquis vrbe sua pinguibúsque aruis relictis
Mendicare cogitur, hoc omnium est miserrimum:
Cum chara matre vagans, & sene parente,
Cúmque paruulis filijs, & adolescentula vxore.
Inuisus namque erit ad quoscunque peruenerit,
Indigentia victus & odiosa paupertate.
Genus suum infamat, & formam decoram turpat:
Omnis generis anxietas, & mala eum sequuntur.

Ἀργαλέον γὰρ ὄπισθε μετάφρενόν ἐστι δαΐζειν
  Ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ·
Αἰσχρὸς δ᾽ ἐστὶ νέκυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
  Νῶτον ὄπισθ᾽ αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι,
  Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.
Μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
  Ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος.
Δεξιτερῇ δ᾽ ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
  Κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
Ἔρδων δ᾽ ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
  Μηδ᾽ ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ᾽ ἔχων.
Ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν, αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
  Ἢ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ᾽ ἑλέτω.
Καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς, καὶ ἐπ᾽ ἀσπίδος ἀσπίδ᾽ ἐρείσας,
  Ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ,
Καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
  Ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
Ὑμεῖς δ᾽ ὦ γυμνῆτες ὑπ᾽ ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
  Πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,
Δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτοὺς,
  Τοῖσι πανοπλίαις πλησίον ἱστάμενοι.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πεσόντα
  Ἄνδρ᾽ ἀγαθὸν, περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
Τὴν δ᾽ αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
  Πτωχεύειν, πάντων ἔστ᾽ ἀνιηρότατον.
Πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι,
  Παισί τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ᾽ ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται οὕς κεν ἵκηται,
  Χρησμοσύνῃ τ᾽ εἴκων καὶ στυγερῇ πενίῃ.
Αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ᾽ ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
  Πᾶσα δ᾽ ἀθυμία καὶ κακότης ἕπεται.

Tandem sic errantem hominem nulla decori cura
Afficit, nec pudor vllus in posterum est ei.
At nos animo forti pro terra hac pugnemus, & ꝑ liberis
Moriemur, nequaquam vita parcentes.
O iuuenes, arctè inuicem iuncti pugnate,
Neque turpis fuga, aut timoris initium facite.
Sed magnum fortémque concipite animo impetum:
Nec pugnantes aduersus hostes vitæ rationem habete.
Veteranis aũt quorum genua non amplius sunt agilia,
Grandæuis relictis ne fugite.
Turpe enim est, si in prima acie prostratus.
Iaceat ante iuuenes vir senior,
Candidum iam habens caput, barbámque canam,
Animam efflans fortem in puluere,
Cruenta charis manibus pudenda tegens,
(Quæ oculis intueri & turpe & indignum est,)
Et denudatus corpore: iuuenibus aũt in omnibus similis
Et pulchrum pubertatis florem habeat. *(est,*
Viris quidem mortalibus & mulieribus visu amabilis
Est, viuus adhuc strenuus. a. si in prima acie ceciderit.
Sed progressus ad pugnã quispiã maneat vtroque pede
Terra infixo, labia dentibus præmordens.

EX SVIDA, DE SIMONIDE.

Suidas enumerans multos Simonides,
postremum his notis describit,

Simonides, Crini filius, Amorginus, carminum Iambicorum scriptor, scripsit Elegiam duobus libris, & Iambos. Floruit autem 406. annis post bellum Troianum. Primus Iambos scripsit secundum quosdam.

Εἶθ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὤρη
  Γίγνεται, οὔτ' αἰδὼς εἰς ὀπίσω τελέθει.
Θυμῷ γῆς πέρι τῆς δε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
  Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
  Μηδὲ φυγῆς αἰσχρῆς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
  Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
Τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
  Μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιούς.
Αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
  Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
Ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
  Θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
Αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
  (Αἰσχρὰ τά γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν,)
Καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπέοικεν,
  Ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ.
Ἀνδράσι μὲν θνητοῖσι ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξὶ
  Ζωὸς ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
  Στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ,
Περὶ Σιμωνίδου.

Σιμωνίδης, Κρίνεω, Ἀμοργῖνος, ἰαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγείαν ἐν βιβλίοις β. ἰάμβους. γέγονε δὲ καὶ αὐτὸς, μετὰ υ καὶ ϛ΄ ἔτη τῶν Τρωϊκῶν, ἔγραψεν ἰάμβους πρῶτος αὐτὸς κατά τινας.

Notes du mont Royal
www.notesdumontroyal.com
Une ou plusieurs pages sont omises ici volontairement.

AVTHORVM,

QVORVM POEMATA HOC ENCHIRIDIO CONTInentur, Elenchus.

THEOGNIS Megarensis, pag. 7

Annotationes in eundé, ex Elia Vineto, pag. 78

PHOCYLIDES, pag. 101

Versus Phocylidi attributi tum apud Athenæum, tum apud Stobæum, pag. 112

Annotationes in Phocylidem, Ex V. Amerpachio, pag. 124

PYTHAGORÆ carmina aurea, pag. 122.

Annotationes in eadem. Ex eodem V. Amerpach. 126.

SOLONIS sententiæ elegiacæ, pag. 131

Eiusdem nonnulla citata tum à Philone, tum à Clemente Alexand. pag. 143

TYRTHÆVS de Virtute bellica, pag. 147.

Alia eiusdem, pag. 149

SIMONIDES de vita humana, pag. 157. & 165.

Eiusdem iambi de mulieribus, pag. 158

Gnomica eiusdem in mortem, pag. 163

RHIANI, de imprudentia, pag. 171

EX NAVMACHII scriptis sen-

tentiæ. pag. 173
Eiusdem vituperium diuitiarum, pag. 176

PANTASIDIS in incontinentiam, 177

Ex ORPHEO, de Deo, 181

MIMNERMI de vita quòd breuis sit, 184

Epigrammata eiusdem, 187
LINI in Prudentiam & Spem, 189, & 191
CALLIMACHI nonnulla, 191
EVENI Parÿ sententiæ, 193
ERATOSTHENIS Cyrenai, 195
MENECRATIS Comici, 197
POSIDIPPI Cassandrÿ, ibid. & 265
METRODORI Atheniensis, 199
TIMOCLIS Comici, ibidem, & 267

HOS AVTORES INSEQVItur Senariorum libellus, continens diuersorum Poëtarum sententias singulares: quarum capita hæc sunt.

IN

Amantem, 232
Amicũ & Amicos, 230
Animum, 352
Artem, 226
Attentionem, 226
Auaritiam, 224
Audaciam, 226

Auxilium, 224

DE

Bonis viris, 200

DE

Conscientia, 226
Consilio, 204
Continentia, 210
Curiositate, 224

DE

Deo, 212
Doctrina; 220

IN

Ebrietatem 238

IN

Famem, 216
Fœlicitatem, 210
Fidem, 222
Fortunam, 226
Furtum, 218

AD

Gloriam, 208

AD

Honorem, 226
Hortationem, 222
Hospites, 218

DE

Improbis, 224
Industria, 232
Infortunio, 210
Ingrata memoria. 202
Iniuria, 228
Inuidia, 230
Iracundia, 220
Iudicio, & diuina Iustitia, 214
Iureiurando, 220
Iusto, 208
Iuuentute, 218

IN

Laudem, 210
Leges, 218
Liberos, 220
Lucrum 214

AD

Medicos, 214
Mendacium, 234
Moderationem, 218
Mœrorem, 216
Mortem, 212
Mulierem, 206
Mutuum, 234

IN

Naturam, 232
Necessitatem, 200
Nobilitatem, 210
Nouercam, 218
Nuptias, 204

DE

Occultis, 216
Odio, 212
Opibus, 224
Oratione, 216

DE

Parentibus, 206
Paupertate, 222
Peccato, 200
Pietate, 212
Pœnitentia, 218
Populo, 208
Precibus, 212
Prudentia, 232
Pulchritudine, 234

IN
Regem, 202
Risum, 204

IN
Sanitatem, 228
Senectutem, 204
Seruos, 210
Silentium, 226
Somnum, 228
Spem, 210

Superbiam,

DE
Tempore, 214, & 234
Tolerantia, 228

DE
Veritate, 202
Vita, 202, & 212
Vituperio, 234
Voluptate, 212
Virtute, 200

Ex Io. Hertelij versione.

ADDITA SVNT EIVSDEM cum superioribus argumenti nonnulla ex veterum Comicorum fragmentis Gnomica. ab H. Stephano versibus expressa.

PHILEMONIS qui nouæ seu mediæ Comediæ Poëta fuit, pag. 235

ALEXIDIS Thurij, 240
AMPHIDIS Atheniensis, 242
ANAXANDRIDIS Rhodij, 243
ANTIPHANIS Carystij, 244
APOLLODORI Geloi, 248
DIPHILI Sinopensis, 249
MENANDRI Atheniensis, 250
DIODORI Sinopensis, 248

INDEX.

EVLI *Atheniensis*, 259
HIPPARCHI, 261
NICOSTRATI, 261
PHERECRATIS *Atheniensis*, 261
CRATETIS *Atheniensis*, 265
ERIPHI 265
CLEARCHI, 267

FINIS.